

Les ombres del govern d'Eduardo Zaplana

De cap a cap de la legislatura actual el govern autonòmic valencià, en mans del PP, s'ha vist esquitxat per tot d'escàndols polítics que han embrutat la imatge del president de la Generalitat valenciana.

A la dreta, l'ex-conseller d'Obres Públiques del PP i ex-alcalde d'Oriola, Luis Fernando Cartagena. Hagué de dimi-tir per implicació directa en un tèrbol afer fiscal encara no aclarit per la justícia.

L'escàndol polític més important de la present legislatura, que ha afectat tant el Partit Popular (PP) com el govern autonòmic del president Zaplana, ha estat l'anomenat Cas Cartagena (vegeu EL TEMPS núm. 716). La dimissió del conseller d'Obres Públiques i ex-alcalde d'Oriola, Luis Fernando Cartagena, el 15 de març de 1998, va posar punt final a la carrera política d'un dels "barons" més importants de tota la dreta valenciana. Investigat des de principi dels anys 90 per l'Audiència Nacional espanyola i des del 1997 pel Tribunal Superior de Justícia del País Valencià (TSJ), Cartagena ha d'explicar encara l'origen de més de 160 milions de pessetes invertits en productes financers del Banc de Santander, opacs a Hisenda: les anomenades "cessions de crèdit". Els ingressos a l'entitat bancària es van fer el 1988 a través d'un testafarro, quan es duia a terme el Pla General d'Ordenació Urbana (PGOU) d'Oriola, assumit personalment per Cartagena. Hom ha volgut veure en aquest cas indicis d'una important trama ordida per finançar el PP valencià.

El cas Dolores. El 5 de març de 1998 tres regidors independents (avui a les files d'Unió Valenciana) de l'Ajuntament de Dolores (Baix Segura) van assegurar que el pacte polític signat el 1996 entre tots tres amb dos diputats del PP d'Alacant, Juan Manuel Cabot i Pedro Barrios, per fer fora de l'alcaldia el PSPV-PSOE, anava acompanyat d'una promesa en forma d'inversions milionàries per al poble que havien de fer les institucions en mans del PP. Si Zaplana, president

ARXIU

de la Generalitat valenciana, va qualificar l'acord de "lògic i normal", el PSPV-PSOE va recordar-li com havia arribat a l'alcaldia de Benidorn a principi dels anys 90: amb el vot d'una trànsfuga socialista.

El dia 13 del mateix mes, cinc regidors del PP d'Oriola adversos a la gestió del seu company de partit i alcalde, José Manuel Medina, van denunciar al fiscal en cap d'Alacant un intent de suborn per part de l'empresari acostat al PP Angel Fenoll. Segons la denúncia, Fenoll havia ofert diners a l'un d'ells, Jesús Ferrández, perquè no se n'anés al grup mixt i així restés garantida la majoria popular a la capital del Baix Segura. Es dona el cas que, feia poc, Ferrández havia estat apartat per l'alcalde del seu càrrec de regidor d'Urbanisme.

Arran d'aquesta denúncia, la fiscalia d'Alacant va descobrir possibles irregularitats en un contracte

signat entre una empresa de Fenoll i l'Ajuntament del Dolores -ja en mans del PP- per un import de 40 milions de pessetes. Mentre el jutjat d'Oriola investiga tots aquests afers, el PP del Baix Segura viu una de les seues crisis pitjors.

El xalet de López Garrido

El darrer cadàver polític a l'armari de Zaplana va aparèixer l'abril del 1998. El director general d'Interior de la Generalitat valenciana, José López Garrido, va dimitir quan l'Ajuntament d'Alacant va declarar il·legal la construcció del seu xalet al terme d'una partida rural de prop d'Alacant. López Garrido es feia una casa en una zona de sòl no urbanitzable, on és prohibit de construir-hi cap mena d'edificació no destinada a l'agricultura o a la ramaderia.

De Terra Mítica a NISA

A 1 voltant de Terra Mítica hi ha un rosari de escàndols de menor envergadura, en què fins i tot hi ha implicats amics del president, com ara l'empresari Eliseo Quintanilla (vegeu EL TEMPS núm. 714). Quintanilla és el vice-president de la societat pública Societat Parc Temàtic de Alacant (SPTA), que va decidir l'emplaçament de Terra Mítica just al costat d'uns terrenys seus. També hi ha el cas de les relacions entre el sots-secretari de la Conselleria de Sanitat, Rubén Moreno, amb el grup empresarial NISA, el més afavorit pel desviament de pacients de la sanitat pública a la privada, gràcies a l'anomenat pla de xoc.

Mario Reyes